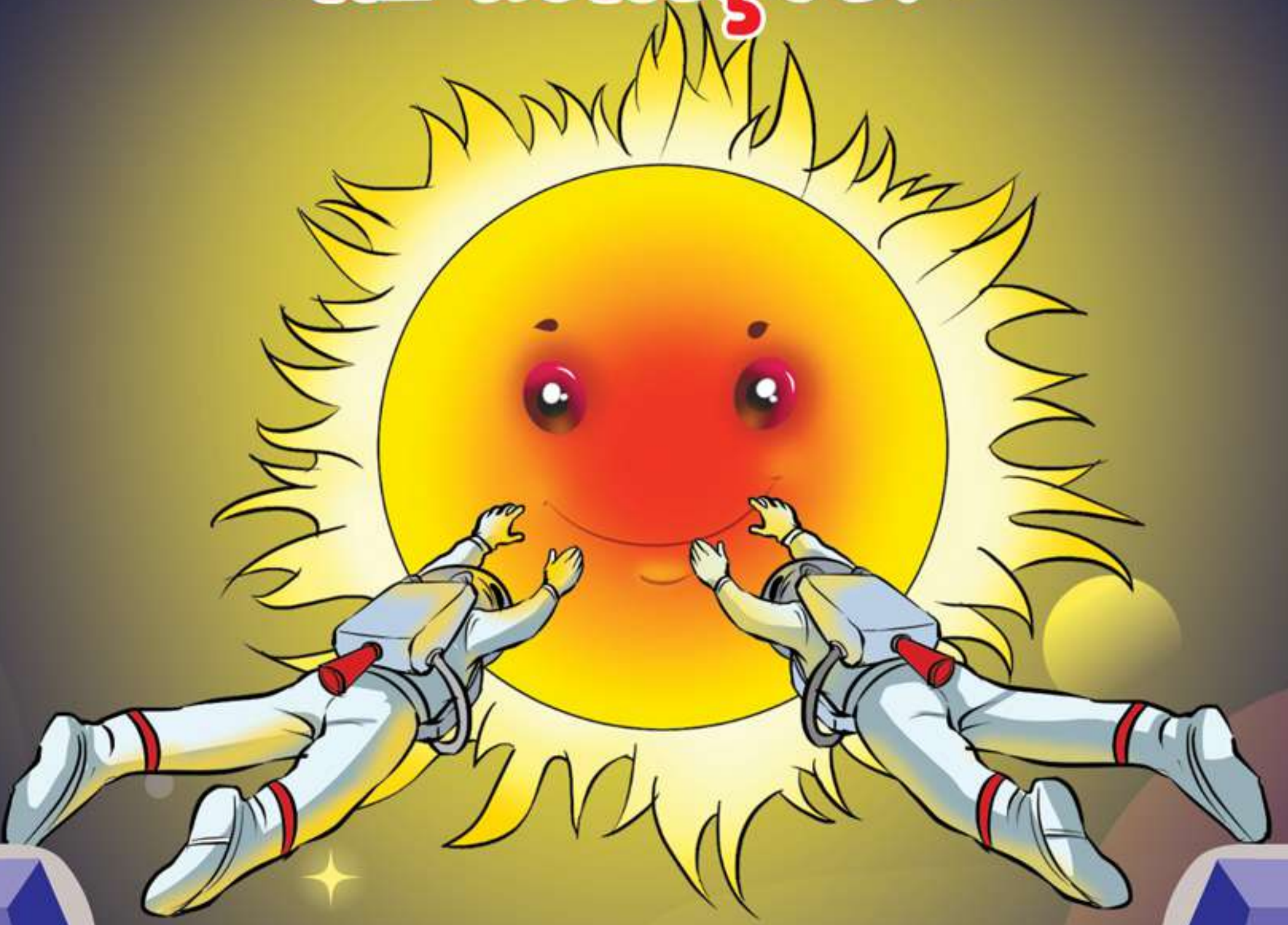

DURU GÜNEŞ

ile
> NE KONUŞTU? <

1.
KİTAP

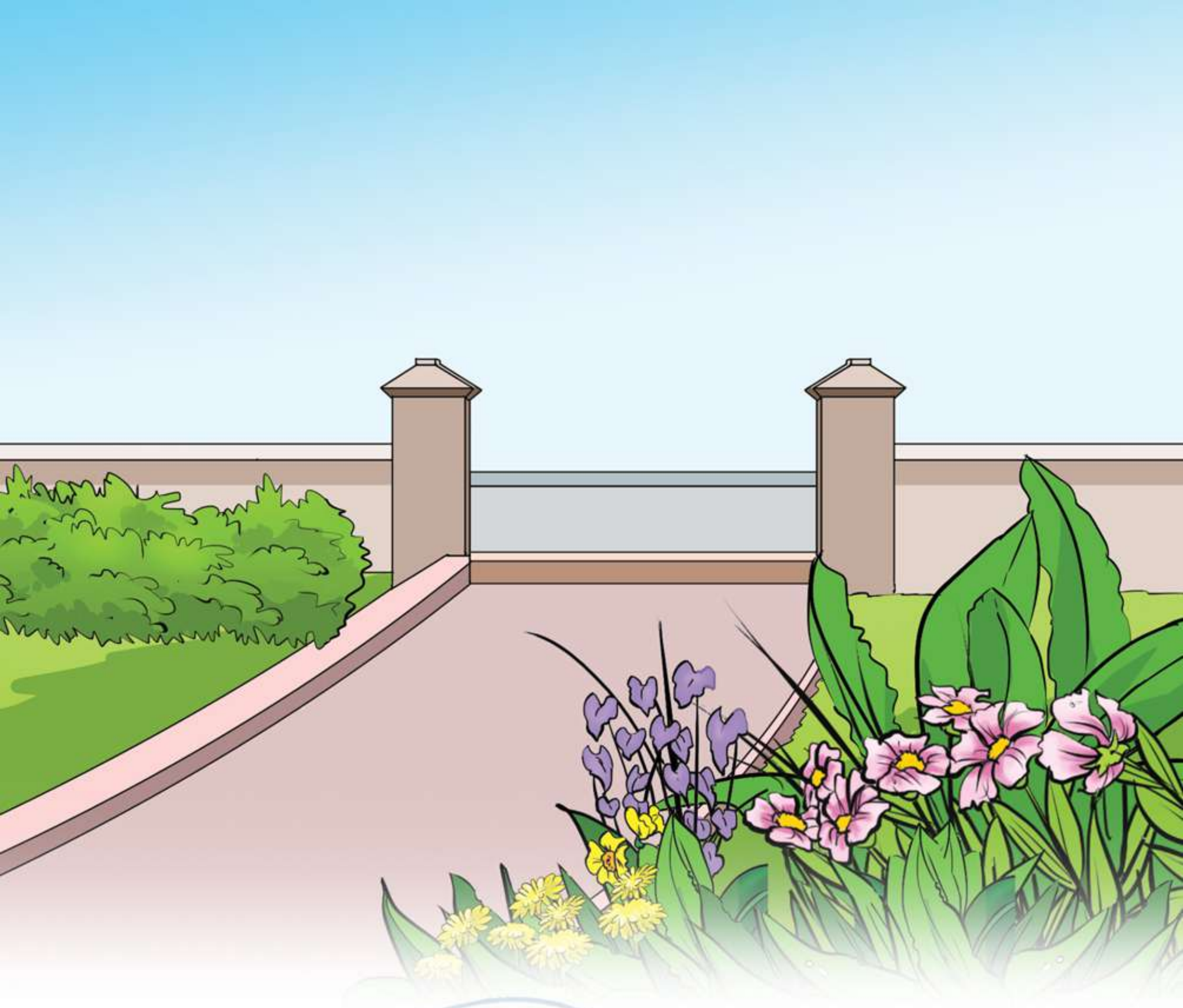

DURU GÜNEŞ İLE NE KONUŞTU?

Duru'nun en yakın arkadaşı Deniz'di. Deniz, bir gün evden dışarı çıktı. Yalnız başına ne yapacağını bilmiyordu. Tek başına oyun oynamayı hiç sevmezdi.

“Acaba Duru okuldan geldi mi?” diye düşündü. Güneş'e baktı. Tam tepesindeydi. Duru ona: “Güneş tam tepede olduğunda öğlen oluyor.” demişti. O halde gelmiş olmalıydı.

çıktılar. Rengarenk oldular. Onların arasında piknik yapalım mı? Ne dersin, diye sordu.

Deniz, bu fikri çok sevdi. Ancak Duru'nun annesi bahçeye çamaşır asmıştı. Çamaşırlar arasında oturmak biraz zor olacaktı. Duru çamaşırlara dokundu: "Hepsi kurumuş." dedi.

Deniz bu duruma şaşırmıştı. Annesi çamaşırları daha bu sabah asmıştı. Bu kadar kısa sürede nasıl kurumuşlardı. Duru:

-Elbette Güneş sayesinde. Artık yaz geldi. Güneş, Dünyamızı daha çok ısıtmaya başladı, dedi.

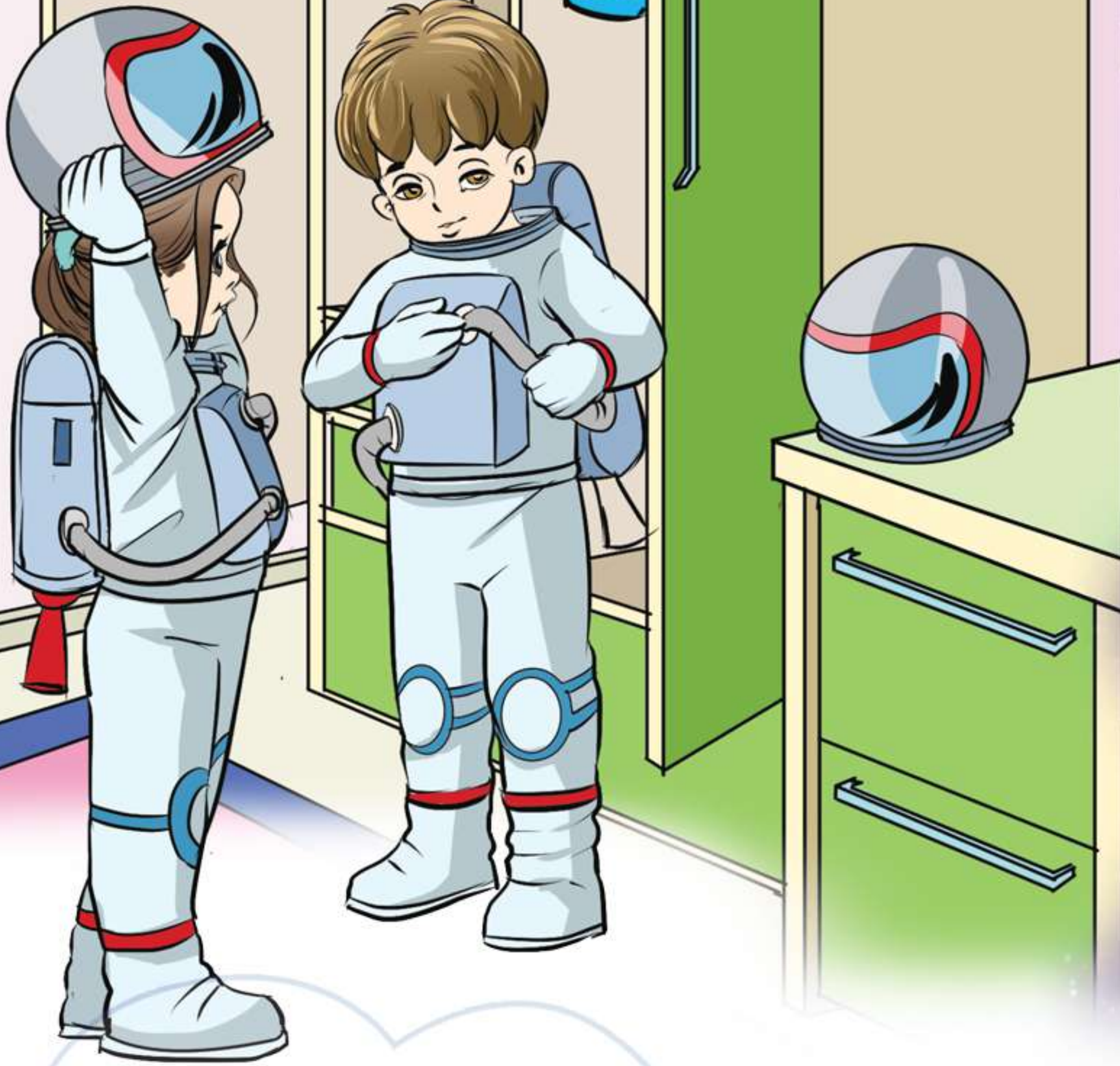
Deniz, Güneş'in sadece ışık saçtığını

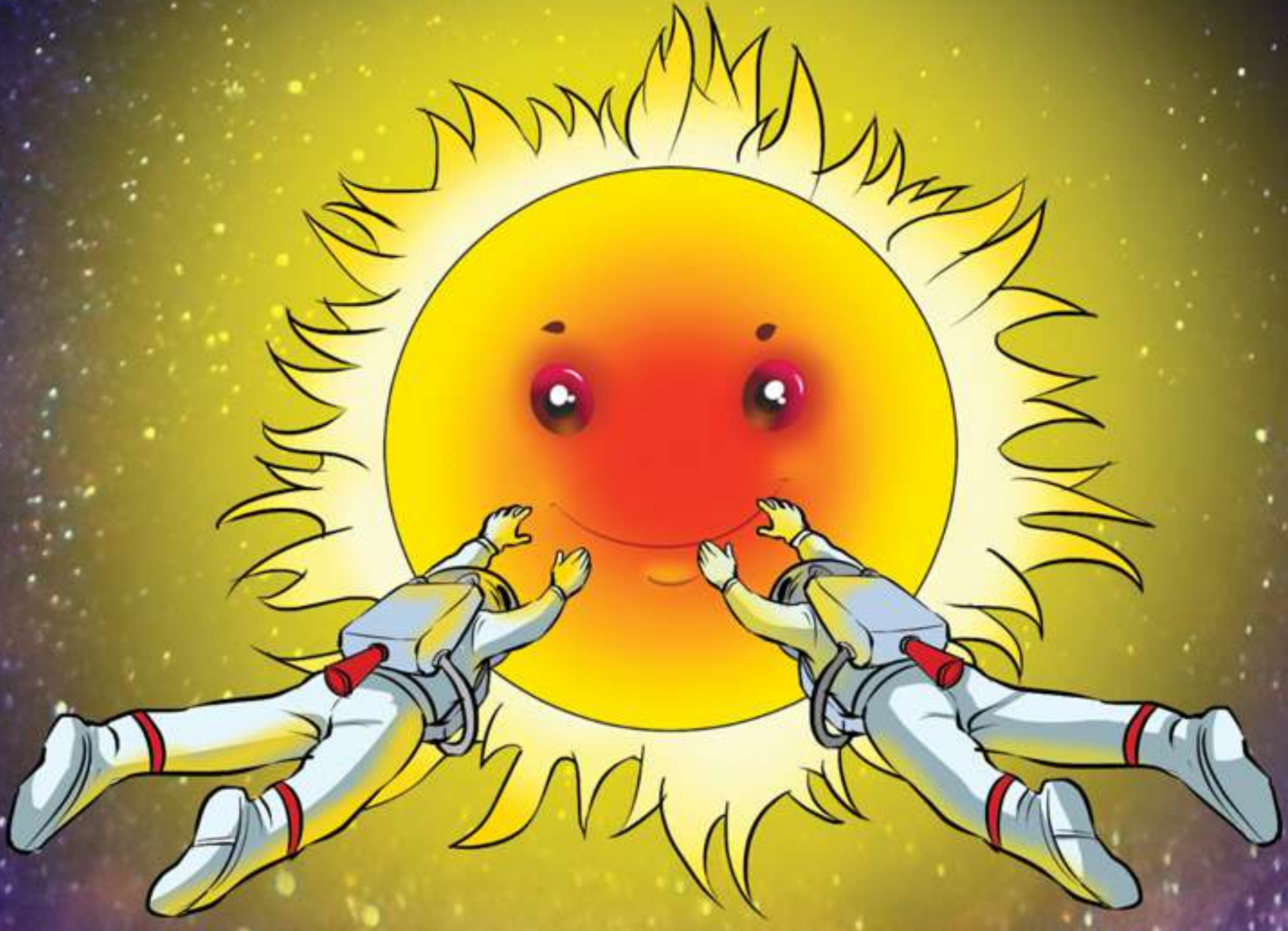
zannediyordu. Güneş hakkında bilmediği daha çok şey vardı. Duru bunu fark ettiği için ona:
-Birlikte Güneş'e yolculuk edelim mi? Ne dersin, diye sordu.

Deniz buna çok şaşırdı. Bu fikir onu heyecanlandırmıştı.

Duru, onu kolundan tutup odasına götürdü. Deniz'e özel uzay giysilerini giydirdi. Kendisi de uzay giysilerini giydi.

Duru, uzayı merak eden bir çocuktur. Onun için dolabında özel giysiler bulunduruyordu. Bu giysiler sayesinde istediği zaman uzaya

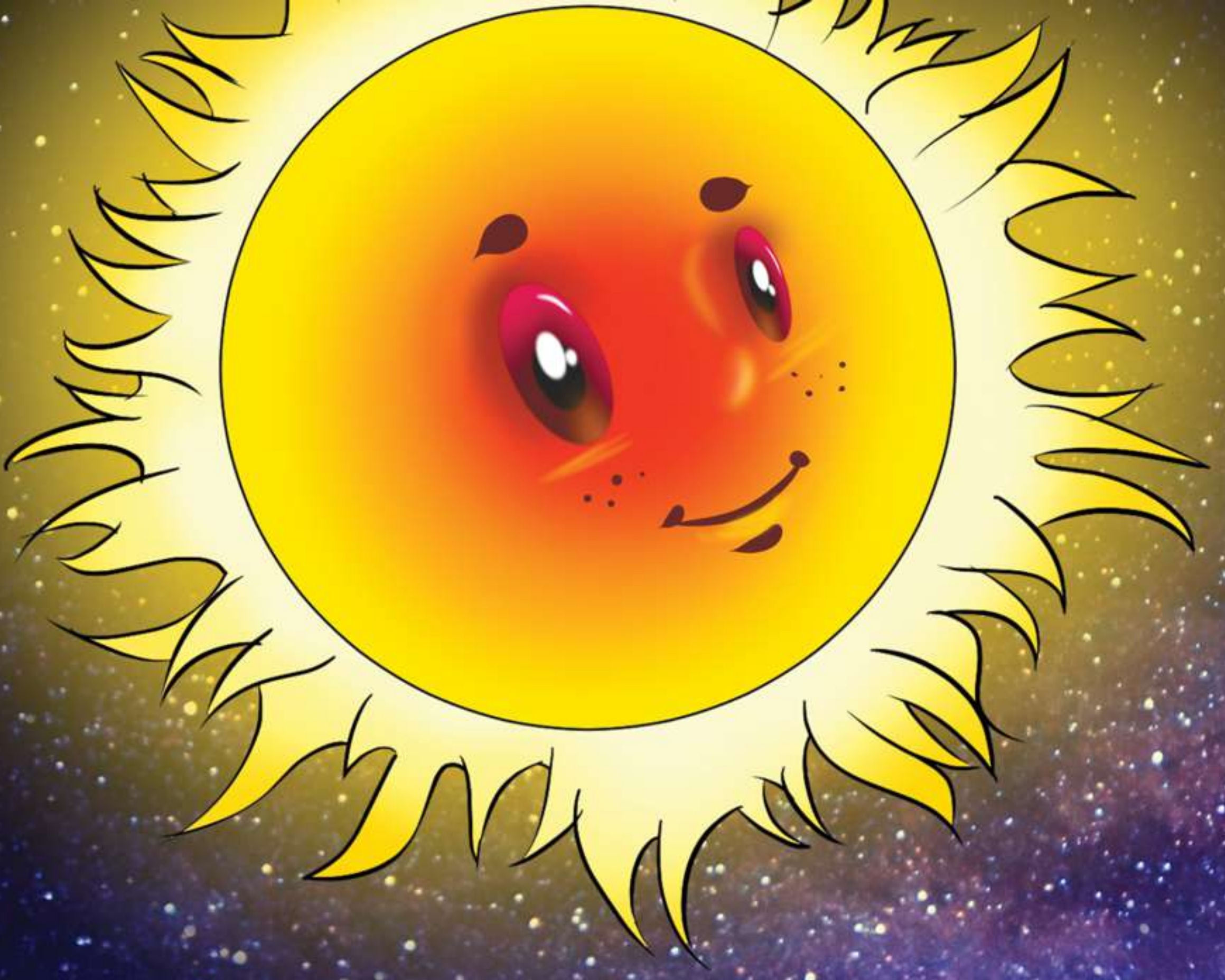

gidebiliyordu. Tabi bunu kimseye söyleyemezdi.

Güneş, gökyüzündeki yıldızlardan biriydi. Dünya'ya en yakın yıldızdı. Bu sebeple çok büyük görünüyordu.

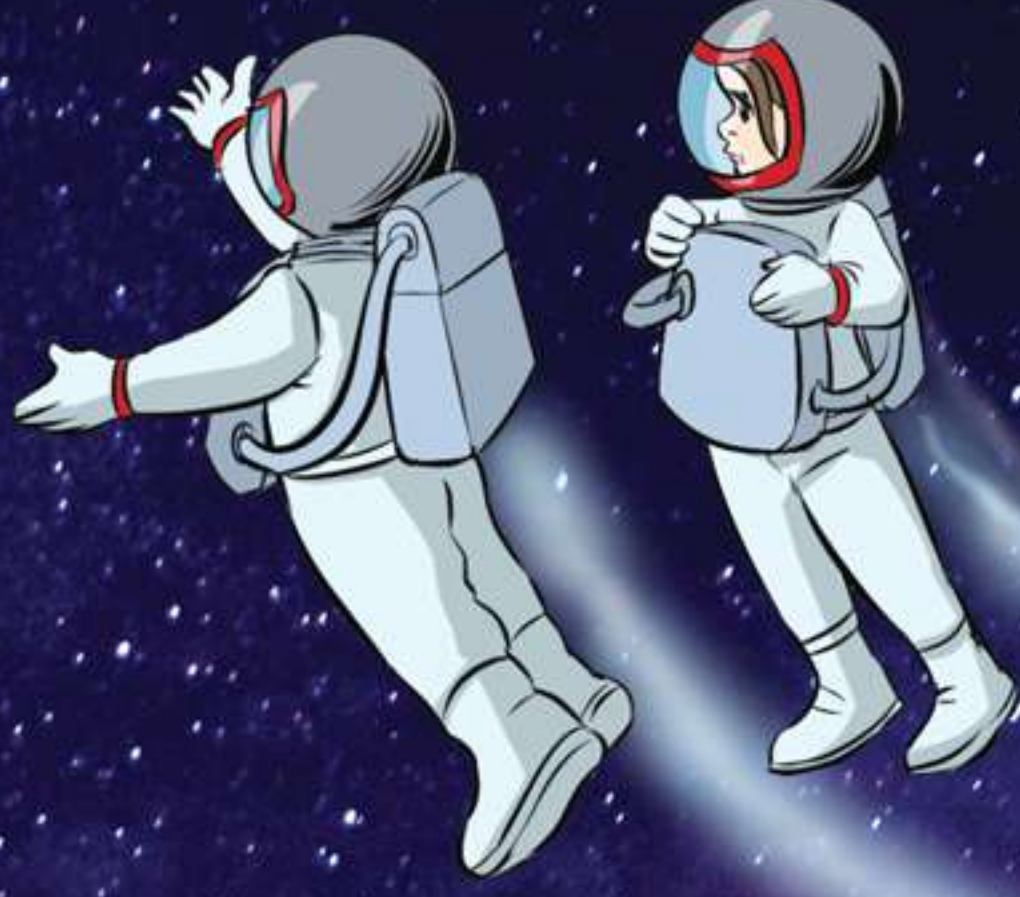
Keyifli bir yolculuk başlamıştı. Yaklaştıkça Güneş'in daha da sıcak olduğunu fark ettiler.

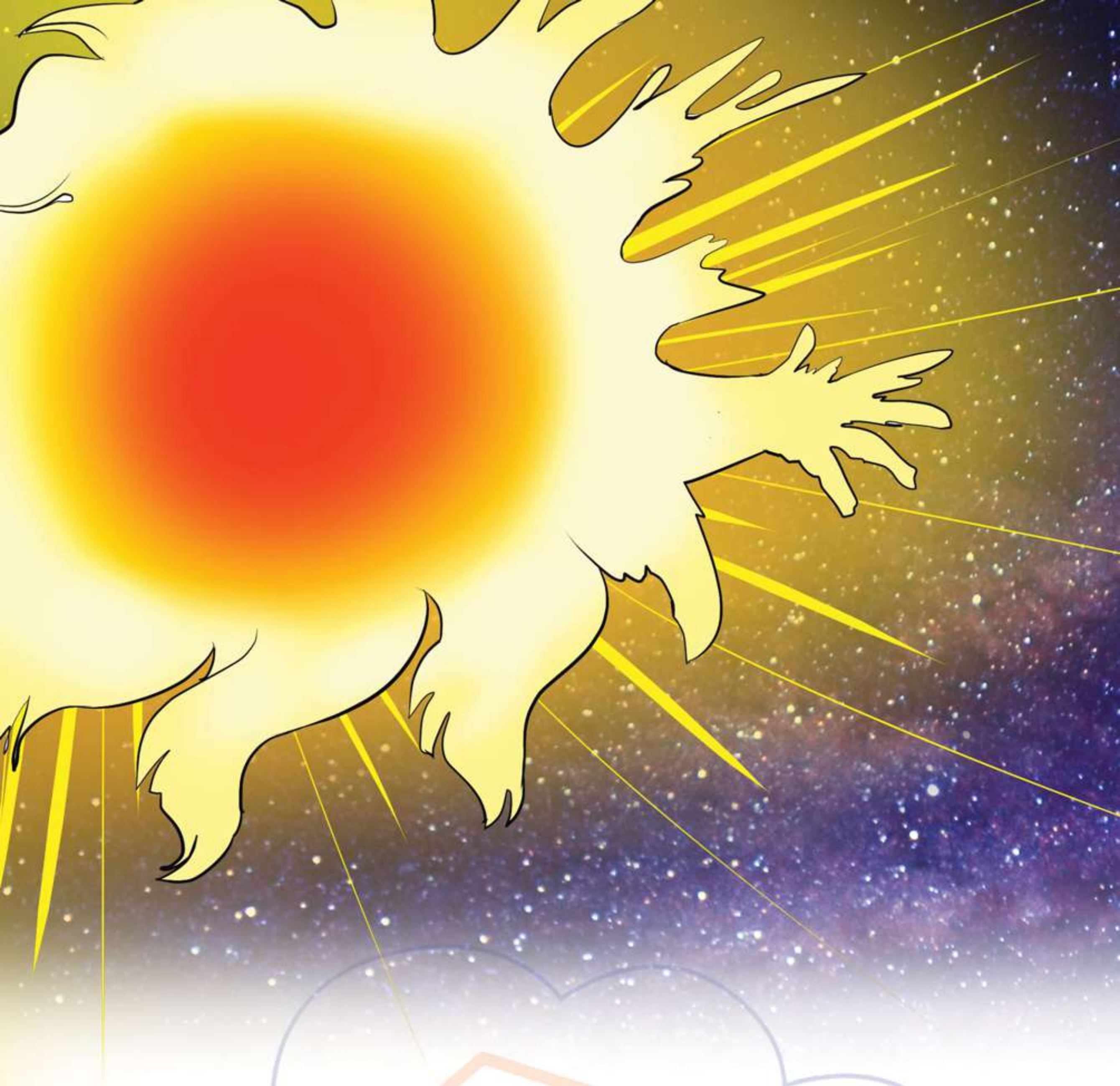
Deniz bu durumdan biraz korktu. Duru:
-Güneş yüzeyindeki sıcaklık altı bin derecedir. Normalde bu sıcaklık bize zarar verir. Ama merak etme. Üzerimizdeki özel giysiler sayesinde biz etkilenmiyoruz, diyerek onu sakinleştirdi.

İki arkadaş, Güneş'e iyice yaklaştılar. Onu selamladılar. Güneş de onlara: "Merhaba" dedi.

Güneş, ateşten bir topa benziyordu. Hala yanmakta olan gazlardan oluşuyordu. Yani kocaman bir gaz tabakasıydı.

Duru'nun öğretmeni gazların uçucu bir madde olduğunu söylemişti. Güneş'teki gazlar nasıl oluyor da uçmuyor, bir arada durabiliyordu? Bunu Güneş'e sordu.

Güneş, ona gülümseyerek:

-Evet, Duru çok haklısın. Aslında gazlar uçucu maddelerdir. Ancak benim güçlü bir çekim kuvvetim var. Bu çekim kuvveti sayesinde gaz maddeleri bir arada tutabiliyorum, dedi.

Duru bunun sebebini şimdi anlamıştı.

Güneş, kendisi hakkında bilgi vermeye devam etti:

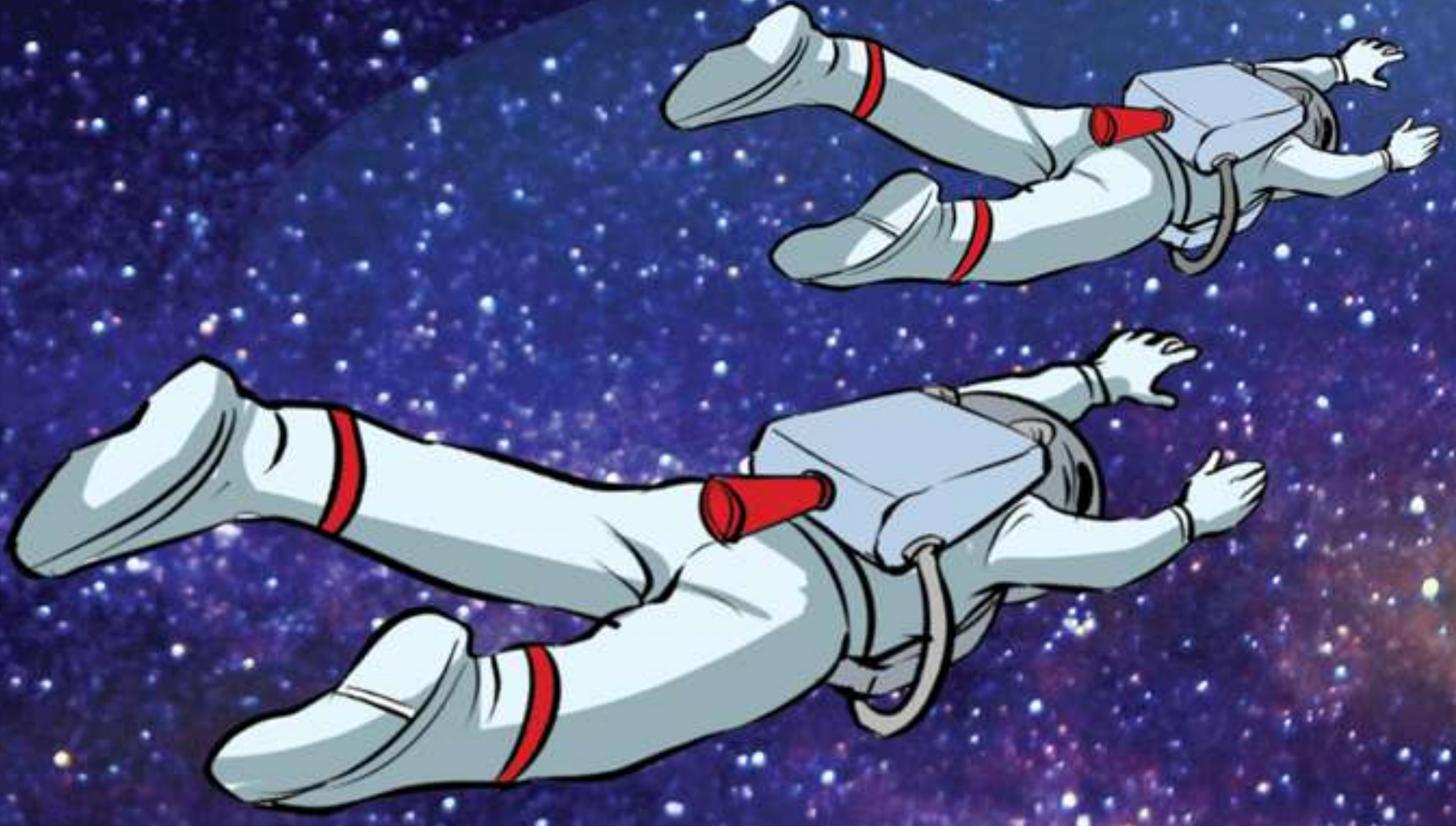
-Üzerimde her zaman patlamalar olur. Bu patlamalardan dev alevler fışkırır. Bunların sayesinde çok büyük bir ısı yayarım. Bir de ışık tabi ki... Dünyanızı bu şekilde aydınlatıyorum, ısıtıyorum, dedi.

Deniz bu kadar uzaktan bunu nasıl başa-
rabilmesini sordu.

Güneş:

-Doğru, çok uzaktayım. Ama bu uzaklık,
Dünya'da yaşam olmasına izin verecek kadar.
Biraz daha yakın olsaydım Dünyanız kavru-
lurdu. Biraz daha uzak olsaydım da Dünyanız
buzlarla kaplı olurdu. Her iki durumda da
Dünyanızda hayat olmazdı, diye cevapladı.

Duru:

-Dünyamızda yaşam olmasını sana borçluyuz. Sen, hep bu uzaklıkta kal olur mu? Hiçbir yere gitme. Çünkü biz Dünyamızı çok seviyoruz,dedi.

Güneş, Duru'ya sevgiyle gülümsedi. Gitme vakti yaklaşmıştı. Duru ve Deniz,

Güneş ile vedalaştı. Dünya'ya doğru yola çıktılar. Epey yol gelmiş olduklarını dönüşte fark ettiler. Gerçekten de Güneş, Dünya'dan çok uzaktaydı. Ama Güneş'in de dediği gibi. Tam da yaşam için olması gereken uzaklıkta...

Dünya'ya ulaştıklarında henüz akşam olmamıştı. Neyse ki Dünya'dan Güneş'e el sallayabileceklerdi.

İki arkadaş, bahçede çiçeklerin arasına uzandılar. Güneş'e, sevgiyle bakıp gülümsediler.

Güneş, gözden kaybolana kadar onu seyrettiler. El salladılar.

Güneş, iyi ki vardı.